

Intervju

Lažje mi je živeti v tujih življenjih kakor v lastnem

Primož Pirnat igralec

✓ Gregor Butala   ◉ Tomaž Skale

N

a odru Mestnega gledališča ljubljanskega bodo nocej premierno uprizorili veliko dramsko pesnitev Henrika Ibsna *Peer Gynt*; predstavo, ki je nastala v koprodukciji s SSG Trst, je zreži-

ral Eduard Miler. Med nastopajočimi bo tudi igralec **Primož Pirnat**, znan iz številnih gledaliških, a tudi filmskih in televizijskih vlog, sicer pa lanski dobitnik Dnevnikove nagrade, ki jo je prejel za Jaga v Shakespearovem *Othellu* režiserja Jerneja Lorencija.

Ste tik pred premiero predstave *Peer Gynt*. Kakšni so vaši občutki?

Pred premiero je težko govoriti o predstavi, a občutek je dober. Ibsnovo besedilo se mi zdi izjemno, še bolj navdušen pa sem nad načinom, kako smo se ga lotili. Predloga je namreč prirejena in okrajšana tako, da se vsa igra godi v glavi naslovnega junaka, vsi drugi pa igramo več likov; različne dramske osebe so namreč združene oziroma se zlivajo druga v drugo, kot na primer lika matere in Solveig.

Kakšna kombinacija vlog je pripadla vam?

Igram nekakšnega »preprečevalca«, prav tako sestavljenega iz več izvornih likov. Gre za tisti glas, ki ti v glavi ves čas govori, da nečesa ne zmoreš, da nečesa ne boš, in te speljuje na stranpoti. Takšen glas lahko zavzame različne konkretne oblike, od hudiča pa do tistega, ki te je, recimo, tepel v osnovni šoli. Skratka, to je neke vrste antagonist, proti kateremu se nenehno bojuje glavni junak.

Verjetno gre za zelo drugačen tip vloge, ampak nekakšno zlitje likov je bil tudi vaš neponovljivi Jago, ki ste ga pred slabima dvema letoma oblikovali v *Othellu*.

Res je. Toda pri Jagu je šlo predvsem za iskanje določenih človeških razsežnosti – kaj vse se mora nekemu posamezniku zgoditi, da postane takšen, kot je on. Kljub vsem groznim rečem, ki jih počne, v njem nisem hotel videti le utelešenega zla, temveč sem iskal možne vzroke njegovega početja, na primer prizadetost, zavist ali druga negativna čustva.

Režiser Jernej Lorenci je takrat poudaril, da se mu je zamisel za neobičajno zasnovo Jaga porodila ravno skozi vas in vašo posebno igralsko občutljivost, zaradi katere ste se mu zdeli tudi edini primerni za to vlogo. Očitno dobro sodelujeta.

Kar veliko sva delala skupaj, že na akademiji in nato tik po njej, gledališko pot sva začenjala približno ob istem času. Sodelovala sva tudi pri precej odmevni uprizoritvi Molièrovega *Don Juana* pred petnajstimi leti v Celju, ki je bila za oba nekakšna odskočna deska, in še večkrat zatem.

Ima tudi Lorenci kot režiser za vas kakšen poseben pomen?

Vsekakor. Sem bolj zaprte, kar nekoliko plašne narave, toda ob delu z njim sem se vedno dobro počutil in mislim, da je to ena njegovih velikih kvalitiet – da zna ustvariti vzdušje, v katerem se sodelujoči počutimo silno domače, sproščeno, zato si lahko dovolimo tudi, da smo ranljivi. Ob njem se mi zdi, da lahko naredim kar koli, meja ni. Popolnoma mu zaupam in zdi se mi, da zelo dobro razumeva drug drugega. Kadar delam z njim,

zares uživam.

Omenili ste ranljivost. Je občutljiva osebnost za igralca prednost, nekaj, kar mu pomaga, ali lahko pomeni tudi težavo?
Oboje. Prav Jernej je nekoč dejal, da bi moral igralec v vsako predstavo vstopiti, kot da ni naredil še ničesar, popolnoma nedolžno, a hkrati s takšnim pogumom, kot da je odigral že nešteto vlog. Občutljivost moraš imeti in ohranjati, vendar te ne sme omejevati.

Toda igralci so si po značaju verjetno zelo različni. Predstavljam si, da se nekateri vloge lotijo nadvse samozavestno.

Seveda, a če si preveč prepričan o sebi, te lahko to tudi omejuje pri iskanju. Sam sem na primer večkrat doživel, da so bile glavne omejitve prav v moji glavi, oviralo me je moje znanje, izkušnje – ko sem si rekel, tole pa je treba narediti takole, je bilo po navadi narobe. Sicer pa se prištevam bolj k intuitivnemu tipu igralcev. Če se ti nekaj zazdi prav in si sposoben dati temu prostor, ne da bi blokiral samega sebe z razumom, se lahko zgodijo stvari, ki jih nisi niti pričakoval. Seveda pa za to potrebuješ ustrezno vzdušje.

Ki je, če prav razumem, pogojeno tako z režiserjem kot tudi s soigralci in še čim?

Pri gledališki predstavi je toliko dejavnikov in energij, da je pomembno prav vse – a tudi ko so razmere idealne, še ne nastane nujno vrhunska uprizoritev. Kajti dobra predstava je čudež, vse se mora ujeti in sestaviti med seboj. Lahko bi rekel, da se morajo zvezde pravilno poravnati. Zdi se mi namreč, kot da od neke točke naprej ustvarjalci nimamo več nadzora nad tistim, kar bo nastalo. Lahko se zgolj trudimo, iščemo, delamo, in morda se bo čudež zgodil.

Ne glede na osebnostne razlike pa verjetno pri vsakem igralcu obstaja temeljna potreba po tem, da je igralec. Od kod izvira?

Pravzaprav ne vem, najbrž je pri vsakomur drugače. Pri meni morebiti iz tega, da sem tak strahopetec, da mi je lažje živeti v tujih življenjih kakor pa v lastnem. Mogoče gre tudi za potrebo po tem, da bi me imeli ljudje radi, ki je pri meni močno izražena. Lahko gre za krik samote – ali pa za to, da nekatere stvari izkričiš in daš iz sebe na odru, ker jih drugje ne moreš. Gotovo pa je prisotna tudi potreba po pozornosti. (Smeh.)

Drugače kot številni slovenski igralci, ki so skoraj vso kariero v isti gledališki hiši, ste vi zamenjali več gledališč. Je bil za to kakšen poseben razlog?

Pravzaprav ne, dogajalo se je nekako samo. Po diplomi sem bil eno leto na svobodi, delal na različnih koncih, nato pa so me v Celju povabili v že omenjenega *Don Juana* in mi ob tem predlagali, naj se pri njih kar zaposlim. In sem se – ter ostal dve čudoviti leti. Nato sem dobil klic iz Nove Gorice. Vedel sem, da so pri njih dobri igralci, da odlično delajo, in sem spet z veseljem sprejel. Tam sem bil sedem let, nato pa sem se znašel na prelomnici – naj ostanem še dlje, morda za vedno, ali pa odidem drugam? V vmesnem času so se mi življenjske okoliščine nekoliko spremenile, tako da bi mi takrat bolj ustrezalo živeti v Ljubljani, in ko so me povabili v Prešernovo gledališče Kranj, se mi zato ni bilo težko odločiti. Tudi tam sem se dobro počutil, ko pa se je ponudila priložnost, sem šel z enakim veseljem v Mestno gledališče ljubljansko.

Za igralca je gotovo dobro, če dela v različnih okoljih in z drugimi sodelavci.

Gotovo, verjetno pa je tudi malce odvisno od tega, kakšen tip človeka si. Sam sem vselej poskrbel, da sem se poleg službe ukvarjal še z vzporednimi projekti in delal različne stvari, to se mi je zdelo nekako higiensko za moj umetniški razvoj. Po drugi strani mi morda kakšne vloge ali predstave niso bile preveč blizu, vendar je tudi to šola: z vsako vlogo se učiš, z vsako se moraš sprijazniti in jo tako ali drugače poiskati v sebi.

Nekateri igralci pravijo, da jih kakšna vloga spremlja tudi zunaj odra, drugi pa svoje delo razumejo bolj kot nekaj, kar v prostem času pustijo za seboj.

Sam spadam bolj k prvim. Pogosto me vloga nekako preganja, ves čas je z mano. Zlasti takrat, ko gre za nosilno vlogo, na kateri počiva odgovornost za vso predstavo in v katero sem globoko potopljen, jo nedvomno nesem tudi domov, saj me preprosto preplavi; navsezadnje sem v tej vlogi, ko je proces vaj na vrhuncu, večino svojega budnega časa. Zato po takšni predstavi potrebujem nekaj časa, da gre vloga iz mene, kot se reče.

Verjetno se ob pripravi takih vlog tudi nenehno sprašujete, ali ste na prvi poti.

To imam ves čas v sebi, neki dvom, tisti občutek, da nikoli nisem dovolj dober. In se ves čas sprašuješ, vsak dan znova se

Page: 6

Reach: 112000

Country: SLOVENIA

Size: 1006 cm2

3 / 3

poskušaj dokazati. Enkrat se lahko počutiš kakor cesar sveta, naslednji dan pa kot največja gnida. Ni vedno lahko. (Smeh.)

A vaš trud ni bil spregledan, prejeli ste tudi že lepo število priznanj, med njimi Borštnikovo nagrado za mladega igralca, pa nagrado ZDUS, Severjevo nagrado, lani Dnevnikovo, tudi filmsko vesno za najboljšo moško vlogo... Ali to kaj pomaga v trenutkih dvoma?

Nagrada ti gotovo da nekaj zaupanja vase. Poboža te. Je pa potem vedno nevarnost, da se malo napihneš. (Smeh.) A saj te hitro spet kaj udari po glavi ali pa pride naslednja vloga. Največji sodnik sem si vedno sam; dobro vem, kje bi morda lahko naredil več, kje pa sem iztisnil iz sebe vse, kar sem mogel. Takrat zunanja potrditev niti ni tako pomembna.

Mimogrede: se vam zdi, da ste bolj primerni za like antagonistov?

Ne vem. (Smeh.) Take vloge imam bolj zadnje čase, a upam, da me še ne prepoznajo le kot primerne za negativce. Toda za zdaj se ne pritožujem, izzivov imam dovolj in to je najpomembnejše.

Pa je kakšen izziv, ki si ga še posebno

želite?

Pravzaprav ne. Edini lik, v katerega sem se res zaljubil, je bil Cyrano de Bergerac; ta me je silno pritegnil, ko sem gledal tisti znani film z Gerardom Depardieujem. Da bi ga kdaj odigral, je edina moja želja te vrste. Ampak če ga ne bom, tudi ne bo nič hudega. ×

Zlasti takrat, ko gre za nosilno vlogo, na kateri počiva odgovornost za vso predstavo in v katero sem globoko potopljen, jo nesem tudi domov, saj me preprosto preplavi; navsezadnje sem v tej vlogi, ko je proces vaj na vrhuncu, večino svojega budnega časa.

